

Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve:

- om udfærdigelsen og efterfølgende ændringer af den nationale liste over arter af pattedyr, det er tilladt at holde, beror på kriterier, som er objektive og ikke er forskelsbehandlende
- om en procedure, hvorefter de interesserede kan få opført arter af pattedyr på den fastsatte liste, er let tilgængelig, kan afsluttes inden for en rimelig frist, og om et eventuelt afslag, som skal være begrundet, kan indbringes for domstolene
- om ansøgninger, som tilsigter at få opført en art pattedyr på den pågældende liste, eller som opfylder en individuel undtagelsesgrund til at holde enheder af arter af pattedyr, som ikke er optaget på listen, kun kan afslås af de kompetente forvaltningsmyndigheder, hvis det at holde enheder af de berørte arter udgør en reel risiko i forhold til beskyttelsen af de ovennævnte interesser og krav, og
- om de betingelser, der er fastsat i artikel 3a, stk. 2, nr. 3, litra b), og artikel 6 i lov af 14. august 1986 om beskyttelse af dyr og disses velfærd, som ændret ved lov af 4. maj 1995, for at holde enheder af arter af pattedyr, som ikke er optaget på listen, er objektivt begrundet, og om de går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå det mål, den nationale regulering samlet set forfølger.

(¹) EUT C 155 af 7.7.2007.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 19. juni 2008 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-220/07) (¹)

(Traktatbrud — direktiv 2002/22/EF — elektronisk kommunikation — udpegning af virksomheder til at varetage forsyningspligten — ukorrekt gennemførelse)

(2008/C 209/16)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved J.-P. Keppen og M. Shotter, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Franske Republik (ved G. de Bergues og B. Messmer, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Traktatbrud — ukorrekt gennemførelse af [artikel 8, 12 og 13] i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51) — forpligtelse til at anvende en effektiv, objektiv, transparent og ikke-diskriminerende metode til udpegning af virksomheder til at varetage forsyningspligten — national lovgivning, som på forhånd udelukker erhvervsdrivende, der ikke er i stand til at varetage forsyningspligten på hele det nationale område

Konklusion

1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 2, artikel 12 og 13 samt bilag IV til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) ved gennemførelsen i national ret af bestemmelser om udpegning af virksomheder, der kan varetage den forsyningspligt, som Den Franske Republik har indført.

2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 211 af 8.9.2007.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 24. juni 2008 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-272/07) (¹)

(Offentligt udbud — direktiv 2004/18/EF — samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist)

(2008/C 209/17)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved B. Stromsky og D. Kukovec, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Storhertugdømmet Luxembourg (ved C. Schiltz, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Traktatbrudssøgsmål — manglende vedtagelse inden for den fastsatte frist af de nødvendige bestemmelser for at efterkomme Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT L 134, s. 114)

Konklusion

- 1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser til gennemførelse af direktivet.
- 2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 211 af 8.9.2007.

Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 23. april 2008 — The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation mod Commissioners of Inland Revenue (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Det Forenede Kongerige))

(Sag C-201/05) (¹)

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3, første afsnit — etableringsfrihed — frie kapitalbevægelser — direkte beskatning — selskabsskat — aktieudbytte, som af et ikke-hjemmehørende selskab betales til et hjemmehørende selskab — ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber (CFC) — situation vedrørende tredjelande — kvalifikation af krav fremsat mod skattemyndighederne — en medlemsstats ansvar for tilsidesættelse af fællesskabsretten)

(2008/C 209/18)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division

Parter i hovedsagen

Sagsøger: The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation

Sagsøgt: Commissioners of Inland Revenue

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division — fortolkning af artikel 43 EF, 49 EF og 53 EF — national skattelovgivning — selskabsbeskatning — fritagelse — udbytte, der udbetales fra andre selskaber til et selskab, der er hjemmehørende på det nationale område — situationen varierer alt efter, i hvilken stat de andre selskaber er hjemmehørende

Konklusion

- 1) Artikel 43 EF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et andet hjemmehørende selskab, er fritaget for selskabsskat, mens udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et ikke-hjemmehørende selskab, i hvilket det hjemmehørende selskab besidder en ejerandel, der giver det en sådan indflydelse på beslutningerne i dette ikke-hjemmehørende selskab, at det kan træffe afgørelse om dette selskabs drift, selskabsbeskattes, samtidig med at der ydes en skattegodtgørelse for den skat, som det udloddende selskab faktisk har betalt i den stat, hvor det er hjemmehørende, for så vidt som den skattesats, der gælder for udbytte af udenlandsk oprindelse, ikke er højere end den skattesats, der gælder for udbytte af indenlandsk oprindelse, og skattegodtgørelsen mindst svarer til det beløb, der er betalt i den medlemsstat, hvor det udloddende selskab er hjemmehørende, op til et maksimum på det beløb, som beskatningen i den medlemsstat, hvor det udbyttmodtagende selskab er hjemmehørende, udgør.

Artikel 56 EF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et andet hjemmehørende selskab, er fritaget for selskabsskat, mens udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et ikke-hjemmehørende selskab, i hvilket det hjemmehørende selskab besidder mindst 10 % af stemmerettighederne, selskabsbeskattes, samtidig med at der ydes en skattegodtgørelse for den skat, som det udloddende selskab faktisk har betalt i den stat, hvor det er hjemmehørende, for så vidt som den skattesats, der gælder for udbytte af udenlandsk oprindelse, ikke er højere end den skattesats, der gælder for udbytte af indenlandsk oprindelse, og skattegodtgørelsen mindst svarer til det beløb, der er betalt i den medlemsstat, hvor det udloddende selskab er hjemmehørende, op til et maksimum på det beløb, som beskatningen i den medlemsstat, hvor det udbyttmodtagende selskab er hjemmehørende, udgør.

Artikel 56 EF skal desuden fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et andet hjemmehørende selskab, er fritaget for selskabsskat, mens udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et ikke-hjemmehørende selskab, i hvilket det besidder mindre end 10 % af stemmerettighederne, selskabsbeskattes, uden at det hjemmehørende selskab ydes en skattegodtgørelse for den skat, som det udloddende selskab faktisk har betalt i den stat, hvor det er hjemmehørende.